

Радост жуте лубенице – Весна Ђукановић

Пролетео је први суви лист. Сув, не од јесењег позива на зимски сан, већ од летње спарине која се тежином неба спустила и притиска нас ситне. Не постоји начин како би се душа растеретила и некако лакше почела да живи. Спарно у кући, спарно у дворишту. Пас само исплазио језик и тешко дахће, не би ли се колико толико расхладио.

Испирам посуде и пуним их свежом водом. Лапће. Толико да морам да се осмехнем, иако ми се не показују никаква осећања. Весело ме гледа. Маше репом. Скоро смо исти.

— Но, шта ћемо сада? Само врти онај свој поткресани кратки репић.

— Идемо на лубеницу!

Отварам врата бокса и пуштам га. Прво у знак захвалности скаче на мене, тек толико да ме испрља својим великим шапама, онда лети у сваки кутак дворишта. Проналази најскрвенија царства паукова, завлачи се и својим телом брише фино исткане мреже.

На терасу сам изнела тацну са лубеницом. Црна кора, као некада у детињству, округла, сасвим необична. Дуго ни сам такву видеала. Сечем је. Унутрашњост је жута. Жуту лубеницу нисам видеала одавно, још од...

— Немојте куповати овакве лубенице. Јео бих жуте!

— Нема, сада су само овакве.

— Ја бих жуту. Те су слатке, ово све нешто кисело, никакво! Ја бих жуту.

— Где да ти нађемо жуту? Нема!

— Али ја бих жуту.

Жута га је сећала на детињство, на бунар и стару металну канту у којој се лубеница хладила. Отац би је снажним рукама крупних шака спуштао полако, да не испадне из обијеног ведре, да не постане изгубљена заувек. Још је лепше било доживети тренутак вађења. Тада радости није било краја. Свакоме о једна кришка. Помало! Али сок јој је био лепљив, медено слadak, опијајући, као младост, као јутарња светлост, као ведре ноћ у којој само зрикази испевају своје песме.

Имао је мало жеља тих дана. Мало је јео. Пожелео је баш ту жуту.

У другој улици, пошто се тај део града делио на прву, другу и трећу улицу, су испред куће продавали лубенице. Паорска кућа, лубенице велике и мале. На питање, жена одговара да од почетка сезоне није видела ни једну једину која је таква.

— Ја бих појео жуту, чини ми се да бих могао да полетим, да се ослободим на тренутак свога терета, да будем опет онај стари, свој, да опет будем ЈА.

Једне летње топле вечери, када је од спарине живот завршавао малени лист, а вредни паук испредао своју мрежу, неко је викао испред куће.

Неочекивана гошћа.

— Ја... дошли да купе лубеницу, ја да отворим, кад оно... Погледај! Жута!

— Е, та је права. Та је! — готово да су му се очи засузиле. На тренутак је заборавио на бол, на патњу, на лекове које је требало попити. Далеко су биле и болнице и хемоторапије и инјекције.

Био је дечкић, широм отворених очију, чисте душе и

препун вере у људе и живот.

— Та је права!

Склонили смо се с видокруга. Мама је плакала. Ја сам гутала незадрживо.

— Пробај, да само видиш!

Тетка Даница није хтела новац, није хтела ништа, упутила се својој кући кришом бришући кап која јој се сливала низ сунцем затегнуто лице. Осетила је радост и бол, осетила је последње летње дане, осетила је да ће ускоро доћи... знала је добро. Сама је изгубила троје деце. Те сезоне није више било жутих.

— И ти би мало? Хајде!

Дајем му малене залогаје. Гута их уз звучно жвакање својим снажним псећим вилицама. Лепљиви сок се у капима разлива, а кроз њих пролази светлост. Црна длака и жута сласт која нестаје.

Лепо му је!

— Болеће те грло! Доста је.

Делимо време, Делимо сећање, Делимо летњи дан у само предвечерје. Шта су дани, Него фино испредене нити паукове. Шта су године, Него исплетене мреже паукове. Шта су животи, Него руком однесене пређе паукове.